

Sárdi Fülöp Duna Folyamátúszó-Bajnokságon

Ez egy monimpexes Duna folyamátúszó-bajnokságon készült 1954-ben. Második lettem.

Az iskolában [a felső kereskedelmi iskoláról van szó] elsősorban nagyon jó tornatanárom volt, aki aztán osztályfőnök is lett, és nagyon patronált. Makrai Pálnak hívták. Például tőle kaptam sílécet, és ő tanított síelni. Közben úsztam is. Az úszótanfolyamot az apám tartotta, a Hungária gőzfürdőbe mentünk vasárnaponként; meleg víz volt, és ott tanított úszni. Én nagyon szerettem úszni, és a Makrai patronált is engem annyira, hogy eljártam már uszodákba. És egy háziversenyen volt egy utánpótlás-kereső rendszer. Halasy Olivér, aki az UTE [Újpesti Torna Egylet] tagja volt, világ- és Európa-bajnok, a magyar vízipólócsapat állandó tagja, kivett engem az iskolában látott úszás alapján, és adott nekem 48 fillért, hogy vegyek egy átszállójegyet oda és vissza, és menjek le az uszodába. Ez 1929-ben volt. És 1930-ban már az UTE hivatalos ifjúsági úszóversenyzője lettem. Otthon tudomásul vették. Hetenként kétszer a Rudas uszodába jártam, és nyáron szinte állandóan ott voltam az újpesti összekötő vasúti híd alatt, ott volt egy UTE fakesetes uszoda a Dunában bent, és ott voltak a versenyek. Én minden vasárnap versenyeztem, egy csomó érmet hoztam mindig haza. És vízipóloztam is az UTE-ban, az ifjúsági csapatban. Akkor voltam tizenhét éves. Nekünk a Komjádi Béla volt az edzőnk [Komjádi Béla (1892--1933): a Magyar Úszósövetség vízilabda-kapitánya, ügyvezető alelnöke. A magyar sportéletben elsőként foglalkozott utánpótlás-neveléssel, ő vezette be a tornatermi edzést. -- A szerk.]. Úgy hívtak minket, hogy "csikó csapat".

Volt az úgynevezett KISOK-bajnokság [Középiskolások Országos Klubja], és volt a válogatott, és én abban részt vettem. És az ifjúsági országos bajnokságban UTE--MTK [MTK -- Magyar Testgyakorlók Köre] döntő volt. És ezt a döntőt a Császár uszodában előmérkőzésként adták a magyar--svéd válogatott vízipóló-mérkőzés előtt. Ez azt jelentette, hogy tele volt a tribün. A lényeg az, hogy összeverekedtünk, és a Komjádi dührohamot kapott, hogy egy ilyen nagy mérkőzés előtt megtisztelnék bennünket, hogy ifik játsszanak, és akkor mi ilyen fegyelmezetlenek vagyunk.

Később a Magyar Úszószövetség fegyelmiye elé állítottak engem is, és egy évre eltiltottak mindenféle versenyzésről. Tehát egy évig sem úszni, sem vízipólozni nyilvánosan nem lehetett. Az UTE patronálója az Aschner, az Elektromos Művek vezérigazgatója volt [Aschner Lipót (1872-1952) 1918-tól az Egyesült Izzólámpa és Villamossági RT vezérigazgatója volt. - A szerk.]. Minden UTE vízipólo mérkőzés után, amit megnyertünk, elmentünk egy cukrászdába ott, Újpesten, és mindenki kapott két krémes süteményt, ez volt a jutalmunk.

Az iskolában volt egy fölmérés, hogy kik a sportos gyerekek, és a tornatanárom beajánlott engem evezésre, és akkor kerültem a Poseidon klubba, és ottan elkezdtem evezni. A Poseidon akart fiatalítani, és össze akartak állítani egy verseny csapatot is. Én is benne voltam, és az újpesti öbölben edzettünk, és az újpesti öbölben volt az UTE úszómedencéje is. És egyszer, mikor lementem úszóedzésre, az edző azt kérdezte, hogy "jól láttalak téged, te evezel?". S mondom, hogy igen. És akkor azt mondta nekem, hogy "válasszál, vagy evezni fogsz, vagy úszni". Mert velem terveik voltak, és ha én tényleg úszó akarok maradni, akkor gyorsan hagyjam ott az evezést. Na, akkor egy dilemma előtt álltam: egyrészt az úszásnál nem versenyezhettem, az evezésnél pedig egy klubban voltam, ami nekem egy csodadolog volt, mert eléggé rossz anyagi körülmények között voltunk. Ezek pedig csupa ügyvéd, orvos, bankárok. És persze engem is beöltöztettek: kaptam fehér nadrágot és kék kabátot arany gombokkal, ilyen evezős menő emberekkel. És a társaság is, minden, úgyhogy azt mondtam magamnak, a fenének fogok én lejárni edzeni, kínozni magamat, maradok itt, itt nem kell semmit sem csinálni, és jó társaság van. Az úszás abbamaradt, és átmentem az evezésre -- ez 1931-ben volt. És az evezésnél ott is ragadtam.